

То видѣ въ него неясни идеалъ на сѣнищата и на надѣждитѣ си, и, подѣ очарованието на това животворяще чувство, Рада хубавѣяше и се разцвѣтѣваше, като майски триндафилъ.

Не трѣбаше нито много врѣме, нито много забикалки на тия прѣки и честни сърдца да се разбержтѣ. Всѣки день Огняновъ се раздѣляше съ пейж пѣ-плѣненъ и пѣ-щастливъ. Тая любовъ зацвѣтѣ и заблагоуха въ душата му при другата любовъ. Едната исполински боръ, който очакваше бурнитѣ вѣявици, другата — нѣжно цвѣте, жѣдно за слънце и за росица; а и двѣтѣ порасли на сѣщата почва, само отъ двѣ разни слънца освѣтлявани...

Но често тежни мисли падахъ, като крушумъ, на сърцето му. Какво ще стане това невинно създание, което той привързваше на неизвѣстната си сѣдба? Дѣ го водѣше той? Дѣ отивахъ двама? Той, борецѣтъ, той, човѣкътъ на примеждията и на случайноститѣ, увеличаше въ своя страшенъ пѣтъ това ясно, любяще дѣте, което токущо захванъ да живѣе, огрѣно отъ благодатнитѣ лучи на любовта. То искаше, то очакваше отъ него щастливо и ясно бѣдѣще, дни радостни и безбурни, подѣ новото небе, което бѣше си създало. Отъ дѣ бѣше задѣлжена тѣя мома да усѣти ударитѣ, които сѣдбата готвѣше само за Огнянова?

Не, той трѣба да ѣ открие всичко, да снесе булото на заслѣплението ѣ, да ѣ обади съ какѣвъ човѣкъ се свързва. Тия мисли тежихъ страшно на честната му душа и той рѣши да потърси облекчение въ откровение, въ благородна исповѣдь.

Той трѣгъж къмъ Рада.

Тя се бѣше прѣмѣстила отъ метоха въ една училищна стая, скромно и сиромашки наредена. Едничкото приятно украшение тамъ бѣше сама обитателката ѣ.

Огняновъ бутнъ вратата и влѣзе.

Рада го посрѣщнъ съ усмивка прѣвъ сълзи.